

Faia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:

Particulari 15000 Lei
Instituții 26.000 Lei
Abonamente de sprijin 40.000 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Insertiuni:

Pentru fiecare centimetru patrat
câte 100 Lei

Episcopia ort. rom. Caransebeș
cont. C. E. C. Nr. 89.676.

Iubirea aproapelui

În goana după himere și comori, atras de mirajul acumulării de averi — omul — vremei încrâncenate de astăzi, își închircește sufletul de balastul condamnat al îmbogățirii.

Zorim, caniciodată până acum după diaboaleasca zătrire de arginți și de aramă sunătoare.

Suntem fascinați de ceea ce este aur sclipitor, monede metalice și bijuterii, și nu pricepem că de suflet de aur avem nevoie.

Puțini dintre noi sunt cari intuiază aidoma cântarea Ecclesiastului; că bogățiile acestei lumi sunt vane și plăcerile ei sunt deșertăciune și goană după vânt, ce nu formează cetate stătătoare pe acest pământ.

Uităm în lupta cu greutățile vieții zilnice, că bogăția sufletului este singura și adevărata bogăție, este dacă vrei efigia nescrijelată a zidirii celei cuprinsă în mesajul divin; „iubește-ți aproapele ca pe tine însuși“.

Ori noi prea ne iubim pe noi înșine și respingem privațiunile și suferințele altora.

Mesajul divin „iubește-ți aproapele“ îl înabușim cu prea multă iubire de sine.

Crinul bunătății, al dărniceii spontane ce să reverse în mod belșugarnic balsam asupra Țapropelului, este copleșit de spinul prea multor griji pentru noi.

Petala altruismului e strivită de scăetul egoismului!

Se voește o altă temeluire!

Sunt depresiuni de extreme ce dau naștere la conflicte, fiindcă nu voim să cuprindem cuvintele profetice „Nimeni nu poate să pună altă temelie, decât cea odată pusă și care este Iisus Hristos (Corint. III, 9-17).

Și care este această temelie?

Să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

O societate mai bună, o lume mai nobilă nu se poate clădi cu iubirea de sine, cu egoism, ci cu duhul lepădării de sine, cu altruism. Cea dintâi naște păcatul, din cea de a doua înmușurește virtutea!

Prin cea dintâi slujești Mamonei, prin cea de pe urmă servești pe Dumnezeu.

În literatura noastră avem o caracterizare plastică a omului egoist, portretizată de Alex. Vlahuță ce zice: „omul egoist e sgârcit cu sufletul, rece, întunecat, un fel de pivniță părăsită, în care se ivesc toate ciudăteniile“.

Nu vrem să știm care este iubirea aproapelui? În ce constă ea?

Să căutăm s'o descifrăm pe'ndelete în fiecare postulat al vieții; Vom începe întâi cu ce-eace nu este ea:

Esti comerciant. Intr'un colț al încăperii băcăniei tale pâlpaie luminița candelii. Tu spui că ești creștin. Un credincios a venit să-ți cumpere un aliment. Tu zici că nu-l ai. Dar dacă îți oferă un preț de speculă, pe'ndată ești gata să-i servești alimentul pe cântarul tău fals, ce are darul de-a micșora cantitatea, marcând însă greutatea cerută.

Ce zici, este aceasta iubirea aproapelui?

Esti meseriaș. Pe peretele din dreapta al atelierului tău, stă agățată icoana Treimeii celei sfinte, dar la pragul ușii de intrare ai bătut o potcoavă în 3 cuie. Un client și-a comandat o pereche de pantofi și în loc de talpă naturală, îi pui carton, luându-i preț ca pentru talpă natu-

rală. Când a plătit și a plecat înșelat de tine, tu zici: „așa safta mai înțeleg și eu“!

Tu crezi că oecaze nu-ți poate aduce închinarea către sfânta icoană, și-o întregește superstiția potcoavei dela ușă.

Cui slujești prin aceasta, lui Dumnezeu, sau Mamonei?

Ești morar. În podul morii ai dosit grâul pentru vremuri când se va plăti întreit. O femeie nevoiașă cu fața stafidită de foame, cu o puzderie de copii după cari curg sdrențele de împrumut, îți cerșește un obol, să-i dai o baniță de grâu. Tu în loc să ai milă de ea, o alungi, te revoltă, îți repugnă sărăcia ei, dar pe'ndată vinzi mai departe la preț negru banița de grâu!

Este aceasta iubirea aproapelui?

Ești proprietar. Prietenul tău găsindu-se în strâmtoare materială, îți cere un împrumut de bani. Tu ești gata să-i dai acel împrumut cu o condiție: pe dobândă curentă după cursul zilei.

Cui slujești prin aceasta, lui Dumnezeu, sau Mamonei?

Este aceasta iubirea aproapelui?

Ești inginer. Construești case. Ți s'a acordat zidirea unei clădiri majestoase. Tu mânat de duhul îmbogățirii rapide alcătuești zidirea din material de proastă calitate, cu toate că în contract te-ai obligat s'o construești din material de calitate I și pentru aceasta ți-ai luat onorariul. Și într'o zi la o ușoară svâcnire de cutremur a pământului, clădirea majestoasă se prăbușește ca o șandrama, acoperind sub ale ei dărâmături atâtea vieți nevinovate.

Numești aceasta iubirea aproapelui?

Ai slujit lui Dumnezeu, sau Mamonei?

Ești judecător, chemat să împarți sfânta dreptate fără părtinire. Dar adeseori pe bază de prietenii tu tragi culpa pe cel nevinovat și-l osândești achitând pe cel vinovat de culpa vădită.

Poți spune că iubești pe aproapele tău?

Ești profesor, pus în slujba luminii și adevărului, chemat s'o împarți deopotrivă, elevului sărac ca și celui bogat. Dar adeseori criteriul acesta te părăsește la examinare. Dai nota mai mare pe răspuns elevului bogat, fiindcă ești în relațiuni amicale cu părinții elevului și notezi mai slab pe elevul cel sărac, pe a căruia părinți nu-i cunoști.

Este aceasta iubirea aproapelui?

Ești șef de instituție. Ți s'a încredințat un număr de subalterni. Și la avansare favorizezi pe unii incapabili și incorecți, (licheaua) fiindcă ți-a adus clondirul cu vin și parte din porcul tăiat, iar pe cel umilit și capabil îl caracterizezi ca nefavorabil, să mai stea un an, să aștepte.

Numești aceasta iubirea aproapelui?

Ești doctor, chemat să menții sănătatea tru-pească și să alini durerea omului.

Vine la tine un sărac, bolnav și plin de răni.

Rănilile au nevoie de o operație imediată, căci rana a început să se obrântească, și bolnavul e în pragul morții. Dar fiindcă n'are bani cu ce să-ți plătească operația, tu îl cercetezi superficial, asigurându-l că nu e nici un pericol, îndepărtându-l dela ajutorul tău necesar.

Numești aceasta iubirea aproapelui?

Ești femeie modernă. Ai plecat după treburi în oraș. Ai trecut prin fața unei biserici, te-ai oprit, ai intrat și ai dat un acatist pentru sănătatea a lor tăi. Dar la ieșire te-ai uitat la cerșetorul de pe caldarâmul ușei, cum îți întinde mâna lui jerpelită după obol, Nu ia-i dat nimic. Și de acolo ai plecat glonț la cărturăreasa ce se zice că prezice viitorul în cărți și ai încărcat-o cu bani și daruri.

Cui slujești prin aceasta, lui Dumnezeu, sau Mamonei?

Este aceasta iubirea aproapelui?

Stai la oraș. Ști că singura zi liberă pentru cerșitul în casă e admisă ziua de Sâmbătă. Și tocmai în această zi tu pui zăvorul la poartă, ca nu cumva să te deranjeze un neobrăzat de sărac și să-ți ceară obolul.

Dar în altă zi lași porțile larg deschise ca să vină invitații tăi, toți chiabur chemați la mese copioase.

Numești aceasta iubirea aproapelui?

Dacă spațiul ne-ar permite am scoate în relief la nesfârșit în toate atitudinile chemării noastre, lipsa iubirii aproapelui, și am vedea că ori ea nu există, ori o înțelegem greșit, sau există ca ceva perimat.

Deaceea, întrebați-vă cu toții, voi cari mă citiți, tu tinere care îmbrățișezi chemarea profețească, și tu slujitor al Domnului, și tu slujitor ce ești în slujba țării și a regelui, și tu muncitor din fabrică, ca și tu muncitor de pe ogoare, dacă îți iubești aproapele tău?

Ori cine ai fi tu în chemarea sau indeletnicirea în care ai fost rânduit, trăești tu, rea-

lizezi tu în viața ta de toate zilele în raportul cu semenii tăi, această iubire a aproapelui?

Dacă ne-am iubi aproapele, n'ar trebui să fie în lume atâta suferință și mizerie omenească!

Dacă ne-am iubi aproapele, n'am vedea zilnic oameni hămășii de foame, cu oasele ieșite din piele, oameni fără casă, fără masă, fără căldură, fără îmbrăcăminte, fără adăpost!

Dacă ne-am iubi aproapele, n'am vedea atâția cerșetori, atâția slăbănogi, atâția nenorociți în cari vitriolul mizeriei și-a înfipt adânc colții rânjoși!

Dacă ne-am iubi aproapele, n'am asista la acele cortegii nesfârșite de trenuri fantomă cu copii moldoveni, cu spectrul foamei crispat pe fețele lor „ce vin la noi și caută, și strigă după ajutor“.

Dacă ne-am iubi aproapele, n'am vedea atâția desmoșteniți ai sorții!

Toți acești nenorociți sunt frații Domnului și ai noștri!

Cine primește pe unul dintre neamul acesta al Lui, primește în realitate pe Iisus Hristos.

Cine alungă dela casa lui pe unul dintre acești nenorociți, alungă în realitate de la dânsul pe Iisus Hristos!

Când mă uit adeseori la această pleavă a pământului după cum îi caracterizează unii în besmeticia lor, mă cuprinde revolta.

Nu revoltă împotriva lor!

Ci revoltă împotriva acelorora, cari ar putea printr'un gest, printr'un obol să desființeze radical această mizerie omenească, aici pe pământ cu un ceas mai de vreme.

Dar urechi au și nu aud!

Ochi au și nu văd!

Mizeria omenească este o rușine pentru creștini!

Rușine pentru noi, pentru voi, pentru toți oamenii ce se numesc creștini!

Mizeria omenească este o scădere pentru creștinism, a căruia măduvă este iubirea!

Din iubire se revarsă mila!

Mila ne dă măsura relativității și a nimicniciei noastre!

Mila este pentru om, ceea ce ploaia este pentru foc, zice Schopenhauer!

Mila șterge bariera dintre mine și cel ce suferă și ne face identici!

Mila ne duce la izvorul vieții, la ziditorul ei Iisus Hristos!

Trebuie să avem în noi iubirea aproapelui și să fim miloși, căci astfel micșorăm toată gama durerilor pământene, stingem focul tuturor mâniilor și a tuturor nedreptăților omenești.

Urcăm în viață urcușuri grele.

Urcăm adeseori munți cu primejdia vieții.

Facem explorări din care adeseori nu ne reîntoarcem.

Facem descoperiri, c'apoi adeseori să cădem jertfa lor.

De ce n'am urca cu sufletul nostru pe scara aceasta a iubirii aproapelui, de unde nu vine primejdia, ci fericirea cea vecinică și mulțumirea sufletească.

Astfel, nu vom pierde viața ci o vom dobândi-o!

Preot Oct. Tursa
spiritual-profesor

Artiști păgâni converțiți la creștinism

(Continuare)

Lucruri asemănătoare se povestesc despre Gelasian, în Cronica pascală alexandrină.⁹ Acesta era un comediant din Helipolis, oraș în Libanuzia. Rîdiculizând și el botezul într'unul din teatrele păgâne, când ieși din apă se transformă brusc și, părăsindu-și vechea aversiune față de creștinism, mărturisi pe Hristos. Mulțimea infuriată se repezi la el și-l ucise (27 Febr. 297).¹⁰

Tot pe timpul lui Dioclețian trăia un cuvios anahoret cu numele de Apolloniu. Găsindu-se în Antinoe (Egipt) o mulțime de necredincioși îl înconjurară insultându-l și bătându-și joc de credința lui. Intre aceștia se releva prin glumele-i usturătoare un faimos flautist numit Philemon. Călugărul nu răspuse la toate înjurările, decât cu cuvintele: „Dumnezeu voește, fiii mei, să fie îndurător cu voi și nu vă va învinovăți pentru aceste vorbe“. O asemenea atitudine plină de blândețe impresionă pe Philemon în așa măsură încât renunță pe loc la păgânism și se declară creștin. Dus împreună cu

9. Cronica Alexandrină (Chronicon Pascale), ed. Ludovicus Dindorfus t.s. in Corpus Scriptorum Historiae Byzantinae, Bonnæ, 1832. Cf. Karl Krumbacher, Byzantinische Literaturgeschichte, München, 1893, p. 337 sq.

10. H. Leclercq, art. cit. col. 908.

Apolloniu înaintea judecătorilor, fură arși de vii.¹¹

Sub Julian Apostatul sau poate tot sub Dioclețian, comediantul Porphyrius lăsându-se botezat în bătae de joc, fu deodată schimbat printr'o minune a puterii lui Dumnezeu. Mărturisind că este creștin i se tăie imediat capul.¹²

În sfârșit mai facem pomenire de Ardalion comic și mimic prin teatre, în vremea împăratului Maximian. „Odată imitând pe creștini cum se împotriveau ei tiranilor și spânzurându-se singur se sgâria cu unghiile, ca și cum n'ar fi voind să aducă jertfe idolilor. Deci poporul văzând aceasta aplauda și lăuda prefacerea lui cea iscusită și vitează. Atunci Ardalion a strigat cu glas mare către popor ca să tacă și astfel s'a mărturisit pe sine că este creștin. Guvernatorul l-a sfătuit să continue cu glumele lui, dar el rămânând statornic în mărturisirea credinței sale, a fost aruncat într'un cuptor ce ardea și astfel s'a săvârșit în 14 Aprilie.¹³

Convertirile acestea subite vor fi făcut pe creștini să privească cu alți ochi pe așa zișii mimi sau histrioni. Unii și-au făcut chiar o obligație de a căuta să-i aducă la Hristos. Ni se spune astfel că monahul Serapion vîind să ajute pe o femeie săracă și neavînd nimic ce să-i poată oferi, se dădu pe sine spre a fi vîndut unor mimi. Ajuns sluga acestora reuși până în cele din urmă să-i îngenunchie la picioarele Crucii.¹⁴

Astfel de convertiri se mai întîmplă și astăzi, deși prezintă aspecte deosebite. Este celebru cazul renumitei „stele“ de cinematograf din timpul războiului mondial trecut, Eve Lavallière, care părăsind brusc scena și vieța modernă, intră în ordinul terțiarilor franciscani și apoi plecă în Africa, spre a servi ca soră de caritate în misiunile primejdioase din preajma locurilor pline de întunec și boli.¹⁵

Vom privi deci cu mai multă compasiune pe toți artiștii și mimi cari prin vieța lor sunt atât de depărte de Dumnezeu, dar care tot pe atât de ușor pot fi aduși la credință, căci mare e iubirea Tatălui ceresc pentru rătăciții Săi fi.

11. Vies des Saints d'Alban Butler et de Godescard, a I., 1855, p. 552.

12. C. Van de Vorst, Une passion inédite de saint Port phyre le mime, în Analecta bollandiana, 1910, t. XXIX, 260.

13. Dr. Gherasim Timuș episcop, Dicționar aghiografic cuprinzând pe scurt viețile sfinților, București, 1898, p. 102.

14. Palladius, Historia lausiaca, cap. LXXXIII, (Migne, P. L. LXXII, col. 1179 AB).

15. Raymond Marceron, Eve Lavallière, Du théâtre a Dieu, Paris, Edition Radot, 1929.

Târnosirea bisericii din Vasiova

Duminică în 10 Noemvrie a. c. P. S. Sa Episcopul nostru Veniamin a binevoit a sfinți biserica renovată din Vasiova.

Sâmbătă d. a. P. S. Sa, însoțit de Prot. Dr. M. Bănescu și diac. D. Băloni, a descins în Bocșa Montană, fiind primit de P. O. Prot. Dr. N. Iorgovan.

Seara, după slujba de priveghiere, corul mixt din Vasiova, sub conducerea Dlui Inv. N. Băulescu, a făcut P. S. Sale o impresionantă manifestație de grațitudine și atașament filial. Într'o notă de superioară pregătire artistică, acest cor, cu un frumos trecut cultural și artistic, a executat sub fereastra P. S. Sale, următoarele compoziții muzicale:

1. „Serenadă“ de I. Brătianu,
2. „Cântec de seară“ de F. Barbu și
3. „Pre Stăpânul...“

Împresionat de această manifestație P. S. Sa a mulțumit coriștilor, adresându-le cuvinte de laudă și îmbărbătare pe linia unei tradiții, pe care corul Vasiovenilor se menține de câteva decenii.

Duminică dimineața, la ora 8,30, P. S. Sa a fost întâmpinat la intrarea în Vasiova, în fața unui arc de verdeață, de primarul Gh. Demetrovici, înconjurat de țărani în frumosul și tradiționalul lor costum național, muncitori și intelectuali.

O fetiță de 5-6 ani, oferă P. S. Sale un buchet de crisanteme. P. S. Sa îmbrățișează fetița, sărutându-i obrăjorii îmbujorați de emoție.

Răspunde apoi la cuvintele de bineventare ale Primarului și se îndreaptă, în mijlocul popoului, spre biserică.

Corul din Bocșa-rom. dirijat de Di. Inv. Panu și cel din Vasiova sub conducerea Dlui Inv. Băulescu, execută alternativ „Pre Stăpânul“... Clopotele vestesc bucuria unui prasnici înălțător. Sufletele freamătă...Preotul Pl. Oancea, emoționat, își începe raportul...

În actele oficiale parohia Vasiova apare pe la anul 1544. În 1717 apare cu 36 case, aparținând „cercului Vârșet“. După tradiție și o însemnare marginală pe o evanghelie veche, comuna își are numele dela un străbun „Vasile Iova“, nume care se găsește și azi în această comună. Arhiva parohială începe dela 1779. La anul 1887 biserica a fost mărită și înainte sfințită de Prot. Andrei Ghidiu. Niciun arhiereu în-

să n'a trecut prin această parohie, subliniază preotul în raportul său, și de aceea bucuria prasniciului de azi este, pentru credincioșii de din Vasiova, cu atât mai mare. Păr. Oancea prezintă apoi virtuțile harnicilor vasioveni, păstrători de tradiții și roagă pe P. Sf. Sa să le binecuvinteze osteneala pentru „Casa Domnului“.

P. S. Sa răspunde la raportul preotului, sesizând unele puncte esențiale din care scoate prețioase concluzii de apreciere a vasiovenilor sau de îndreptare a unor alunecări spre păcat.

În această atmosferă de sărbătoare, P. S. Sa, asistat de Prot. Dr. N. Iorgovan, Dr. M. Bănescu, Pr. Simu, I. Stan, G. Păleanu, P. Oancea și Diac. Băloni, începe actul sfințirii bisericii și apoi Sf. Liturghie.

Răspunsurile sunt date, pe rând, de cele două coruri.

La sfârșitul Sf. Liturghii P. S. Sa își rostește predica plină de învățături și dragoste părintească. Timp de o jumătate de oră, credincioșii ascultă cu atenție încordată luminoasa expunere a P. S. Sale.

La ieșirea din biserică P. S. Sa se întreține cu credincioșii, care se apropie cu dorința de a săruta mâna, sau măcar de a se atinge de hainele Arhipăstorului. Mângâie copiii și le împarte cruciulițe și cărți de rugăciune și binecuvintează poporul...

După o scurtă vizită la Oficiul parohial, P. S. Sa intră la masa comună, alături de intelectuali, țărani și muncitori, într'o atmosferă de aleasă prietenie încălzită de dragostea lui Iisus.

Pe urmele Apostolilor

Spicuri dela conferința pastorală a preoților din protopopiatul Mehadiei

Preotul este în slujba lui, nu un simplu funcționar salariat de stat, ci misionar al Evangheliei Mântuitorului Hristos, „lumina lumii... sarea pământului“. Rolul lui de misionar e nevoie să și-l afirme îndeosebi acum, când Biserica noastră încearcă o indiferență vădită față de cele sfinte din partea atâtor din fiii ei și, când curente străine de credință, tradiția și datinile noastre străbune isbutesc să abată pe drumuri de întunec și rătăcire atâtea suflete.

Lumea are nevoie azi de un creștinism viu, activ. Ea are nevoie de-o adâncă prefacere launtrică. Inimile creștinilor noștri trebuie să simtă nevoia de-a vieții în Hristos. Hristos trebuie să vieze în cei care s'au botezat în numele Lui. Lumea trebuie recreștinată. Preotul are desigur o sarcină grea. Ea însă, îi este mult ușurată prin conferințele pastorale.

Experiențele făcute și necesitățile noui ivite în domeniul păstoriei sufletești, în cursul anului, la conferințele pastorale, preoții și le comunică reciproc, le desbat și astfel se găsesc mijloacele potrivite pentru a face față împrejurărilor.

Conferințele pastorale trebuie să fie astăzi mai mult decât altă dată mijloace eficiente de bună îndrumare și intensificare a păstoriei sufletești. Și din ce în ce mai mult, conferințele pastorale se apropie de această menire a lor.

Faptul acesta îmbucurător se datorește P. S. S. Episcopului Veniamin, care dela venirea în fruntea eparhiei noastre, a dat duh nou de viață activității pastorale a preoțimii din această eparhie.

Pentru a demasca cele afirmate, cu modestie se încrustează pe răbojul vremii faptul că preoțimea din „Craina“ a tractului Mehadia, s'a întrunit în conferință pastorală de toamnă, în parohia Domașnea, Joi 31 Octomvrie a. c.

Slujba Sf. Liturghii, a fost oficiată de soborul preoților: Suru, Miloș și Grozăvescu; căreia i-a premers meditația păr. Săbăilă despre „Mărturisire“ și spovedirea preoților de către duhovnicul — cercului pastoral — pr. Goanță.

Cine l-a auzit vorbind pe părintele Săbăilă, și-a dat îndată seama, că are în fața lui un creștin, care vorbește dela picioarele Crucii, precum și ce înseamnă vorbele Mântuitorului „din prisosul inimii vorbește gura“.

La fel de convingătoare a fost meditația păr. Grozăvescu, despre: „Impărtășire“ — din decursul sf. liturghii — după care a urmat împărtășirea cu sf. taine a preoților prezenți.

După săvârșirea sf. Liturghii, preoțimea s'a adunat în sala Căminului Cultural, unde părintele protopop Iosif Cămpianu-Orșova, deschide conferința pastorală, printr'un discurs plin de avânt, în care relevă rolul preponderant al Bisericii în dezvoltarea culturii naționale, în stârpirea viciilor, în închegarea și îndrumarea sănătoasă a vieții sociale, și în zilele noastre chemarea sublimă a Bisericii creștine pentru împăciuirea popoarelor.

Tema pastorală „Administrarea tainei sf. Marturisiri“ a fost tratată de pr. Rațec-Mehadica. Comentându-se subiectul de mai sus de către preoții: Văleanu, Ienea, Adamescu, Chiticariu și Bozovici, urmează difuzarea ordinelor, de către pâr. secretar protopopesc C. Stoichescu.

Ședința s'a ridicat prin cuvântul de bun rămas și de îndemn către munca cea adevărată al pâr. protopop Câmpianu.

*

Privind imaginea acestei conferințe pastorele, din perspectiva diferitelor chestiuni soluționate sau numai conturate, constatăm că întâlnirea preoților din această conferință, a fost o ocaziune binecuvântată pentru organizarea unitară a activității preoților din protopopiat. M'am întărit în convingerea, că în vâl-mășagul nestăvilît pentru plâsmuirea noiei vieți sociale care se îmbie cu putere de transformările sufletești produse prin rășboiul ce abia s'a sfârșit, este nevoie de-o activitate pastorală mai intensă.

Credincioștii trebuie orientați mai profund în legea strămoșească.

Un imperativ categoric se adresează păstorilor de suflete cu îndemnul, ca să muncească cu toată conștiința pentru luminarea poporului cu adevărurile credinței și pentru conducerea lui pe calea faptelor creștine.

Singura cale rodnică de-a putea pătrunde în sufletul poporului și a-l abate din drumul pierzării este *întărirea credinței*, care în toate momentele de restriște ale neamului nostru atât de sbuciumat pe vremuri i-a fost cea mai puternică pavază, alinarea durerilor și mângâierea sufletească, pârghia de rezistență oțelitoare, în luptele lui cu toate necazurile cari-l-au chinuit. Și, boala de astăzi a neamului, boala sufletului otrăvit de atâtea răutăți nu-și poate găsi leacul tămăduitor, decât în *puterea mistică și regeneratoare a religiei*, ultimul refugiu al celor naufragiați cu sufletul, al celor covârșiți de păcate, spre a-și recăpăta pacea internă, sdruncinată și ruinată prin viața ce-o duc.

Clerul luminat și pătruns de marele apostolat să vină cât mai des în contact că masa poporului, căruia să-i lumineze calea curată a vieții, să-l abată dela rătăcirea în care a căzut de multe ori în mod înconștient și fără să bănuiască primejdiile, care-l pândesc în umbră. Făcând aceasta, vom putea fi cu conștiința împăcată că ne-am îndeplinit datoria de păstori sufletești.

I. R.

Oastea Domnului

Fii gata

— cuvinte către Ostașii Domnului —

Nu este o plăcere pentru noi, să mărturisim rășpicat, că avem „un creștinism de prasnice“, un creștinism „dinafarnic“, cum îi spunea Sf. Ioan Gură de Aur, patronul mișcării noastre duhovnicești, acestui fel de creștinism de paradă.

Nu este deloc o bucurie să mărturisim, în cunoștința de cauză, că, creștinătatea noastră se reduce, prea adesea, numai la forme, la obiceiuri, la lucrurile dinafară.

Avem ceva, foarte „arătos“: un fagure! dar lipsește din el, mai totdeauna, mierea!

Avem forma: dar lipsește conținutul!

La mulți dintre noi a dispărut sensul vieții creștine: miezul ei!

Să ne uităm deci, cu multă băgare de seamă, cum era creștinătatea cea dintâi.

Sufletul creștinilor de atunci era aprins și învăluit de „focul“ Duhului Sfânt. Bisericile lor — catacombele — erau de lut. Dar inima creștinilor era de aur. Azi avem multe biserici auriate, dar creștini cu inimi de lut!

Creștinii de odinioară se adunau sub pământ și mergeau zeci de kilometri să caute o mână de preot care să-i împărtășească! Cei de azi stau în coasta Bisericii, aud clopotele cu dulcea lor chemare la Cina Domnului... dar n'aud. Unii dintre ei stau zeci de ani, neîmpărtășii. Vin la hram. Vin la Paști și la Crăciun. Vin la botez (fără să vrea) la nuntă (cu grabă) și la înmormântare (tot fără voia lor)!

La slujbele sfinte vin rar de tot. Și numai în trecere, „că-i prea lungă slujba“. Foarte puțini creștini cunosc darurile revărsate prin Sfintele Taine și minunea Sfintei Liturghii. Și mai puțini simt plăcerea să asculte Cuvântul lui Dumnezeu! Cât privește venirea la adunările de zidire sufletească... aceasta este „prea de tot“. Mi-roase a „pocăiți!“ Că vezi Dumneata, locul bunilor ortodocși, loc nediscutat, este la cărciumă, la joc de cărți, la cafenea, la zaiafeturi, la petreceri!

Vai, cum s'au mai schimonosit creștinii! Am ajuns nu numai să ne depărtăm de Hristos, de Biserica Sfinților Lui martori, de Maica Lui și a noastră a tuturor, de Familia lui Dumnezeu... ci să și credem că-I slujim Lui, din mijlocul mocirlei vieții! Satan ne cântă... și noi jucăm! Dar se chiamă, va să zică, limpede, că

suntem „buni creștini“, dacă suntem prezenți la prasnice și dacă avem actul de botez în buzunar, totul e în regulă!

Fraților, treziți-vă din somnul acesta primejdios! Viața în Hristos este cu totul alta, decât aceea de a iscăli, din când în când, condica de prezență, prin pașii noștri, la vre-un act oarecare, la care ne cheamă Biserica.

Viața cu Domnul este trăire neîncetată cu El! Viața cu El este atingere de fiecare zi de El, prin Sfintele Taine și prin Sfânt cuvântul Lui! Viața cu El stă în aplicarea legii iubirii și milei. față de aproapele!

Pe toți ne cheamă să stăm sub brațele Crucii revărsătoare de daruri (Sfintele Taine ale Golgotei, care este Biserica). Pe toți ne îmbie cu chemarea: „cercețați scripturile, căci în ele aveți viața veșnică și ele mărturisesc despre Mine!“

Subliniez cu două linii cuvântul acesta „**toți**“!

Veniți la mine toți cei trudiți (Matei 11, 28).

El voește ca **toți** oamenii să fie mântuiți (I. Timotei 2, 4).

A veni la Hristos însă, înseamnă a lupta: cu diavolul, cu lumea, cu tine însuși!

Ori, creștinătatea de azi a pierdut tocmai acest sens al vieții, pe care cei dintâi creștini îl păstrau cu scumpătate.

Lupta cea bună am luptat, zice Sf. Pavel.

Tu luptă-te lupta cea bună a credinței. (I. Timotei 6, 12).

Tu suferă, împreună cu mine, *ca un bun ostaș al lui Hristos*“. (2 Timotei 2, 3).

Iar lupta aceasta împotriva păcatului trebuie dusă „până la sânge!“ (Evrei 12, 4).

Să cugetăm zi și noapte, la „armătura lui Dumnezeu“, pe care ne-a dat-o încă dela botez! Să nu aruncăm „echipamentul“ lui Dumnezeu! Să învățăm, în cazarma sfântă, a mâinii „sabia Duhului“; a ne potrivi pe cap „coiful mântuirii“, a sta veșnic „închinși cu adevărul“; a păstra și în somn și în trezie „pavăza credinței“; a ne înarma, la vreme de bine ca și la vreme derestriște, cu „rugăciunea“ și cu „privegherea“!

Acesta este catehismul unui adevărat luptător al Domnului! (Efeseni 6, 10-18).

Ceilați — care nu se țin de catehism — sunt dezertorii Bisericii luptătoare, dezertorii ostășiei sfinte, dezertorii Domnului!

Ci, voi fraților, stați „pururea gata!“.

Să nu se găsească printre voi cineva, din pri-

cina căruia „să se facă de rușine numele Domnului!“!

Darul și puterea de a birui, sunt ale Domnului, Care le-a pecetluit în noi odată cu atingerea noastră de Tainele sfântitoare. Ale Lui — nu ale noastre! Dar *al nostru este a voi să ne folosim de ele!*

Zaboviți deci mai mult în gândurile ce ne îndeamnă să eșim din nepăsare, din lașitate, din trândăvie sufletească și să pornim la luptă!

Indemnați, cu timp și fără timp, și pe alții, la „sfântul războiu“ pe care suntem rânduiți, ca ostași ai Domnului, să-l purtăm împotriva „stăpânitorului acestui veac“, care este vrăjmașul mântuirii noastre.

Veți isbuti, *voind să luptați!*

Veți isbuti, *să luptați bine* și cu curaj, ascultând de mai marii voștri, de Biserică, în care Domnul a pus regulile „luptei după rânduiala“.

Veți isbuti *să vă mântuiți sufletul, mântuind pe al altora*, prin oricâte jertfe!

La luptă deci, iubiți frați și surori, pentru a lărgi hotarele împărăției lui Dumnezeu, încalcați de diavolul!

I. Gr. Opreșan

INFORMAȚII

Jubileul corului „Progresul“ din Logoj. În 2 și 3 Noemvrie a. c. Prea Sf. nostru Episcop Veniamin însoțit de Prea C. Păr. Consilierii R. G. Ancușa, Dr. M. Bănescu, Dr. I. Crețiu și diac. D. Băloni a participat la serbările corului „Progresul“, cari s'au desfășurat în prezența dlui prim ministru Dr. Petru Groza și a membrilor guvernului.

În biserica ortodoxă, Prea Sf. Sa a celebrat sf. Liturghie arhierască înconjurat de un mare sobor.

Răspunsurile liturgice le-a dat corul „Progresul“ dirijat de către Dl. Filaret Barbu.

La concursul ce a urmat au luat parte următoarele coruri: Corurile unite din Logoj, „Filarmonica“, „Progresul“, „Ion Vidu“, „Magyar Dalárda“, „Corul învățătorilor“, „Lira“, toate din Logoj. Apoi „Doina“ și „Lira“, Făget, „Astra“-Bocșa-rom, „Lira“-Birchiș, „Infrățirea“-Sintești, Corul bisericesc-Balinț, Corul bisericesc-Coștei, Corul bisericesc-Belinț, Corul Căminului Cultural-Ferdinand și fanfarele „Infrățirea“-Sintești, cu Fanfara dela Chizătău, care a încheiat concursul corurilor cu „Deșteaptă-te Române“.

Au fost premiate următoarele coruri: Birchiș, Bocșa-Română, Belinț, Sălha și „Progresul“-Logoj.

La banchetul, care a avut loc la restaurantul „Dacia”, Prea Sf. Sa a toastat în numele Bisericii și au urmat mai multe toasturi. La ora 18 în sala teatrului Dl primministru a ținut o conferință în fața intelectua-lilor din Logoj și jur.

I. P. S. S. Patriarhul Nicodim s'a întors din vizita pe care a făcut-o I. P. S. S. Patriarhului Alexei al Moscovei, care i-a făcut un dar constând dintr'o cruce de aur cu briliante.

În luna Mai 1947, Patriarhul Moscovei va veni în România.

Cerc religios în Zlagna s'a ținut Sâmbătă în 9 Nov. a. c. din prilejul sărbătoririi hramului sf. biserici.

Sf. Liturghie s'a celebrat în sobor de preoți: I. Câmpianu-Csebeș, A. Lazăr-Zlagna, I. Stanca-Borlova și Cocârlă-Zervești.

Predica a rostit-o I. Câmpianu. Iar în cadrul pro-gramului a ținut conferința antisectară Pr. I. Cocârlă.

Cercul religios „Valea Sebeșului”, prezidat de A. Lazăr-Zervești, este format din preoți tînări și este unul dintre cele mai active cercuri religioase.

La ruga fiecărui sat cercul își ține ședința spre întărirea credincioșilor și înfrățirea preoților.

Duminecă, 10 Noemvrie a. c. a avut loc solem-nitatea sfințirii și inaugurării „Haltei Petroșnița”.

Mulțumită publică. Credincioșii din parohia Petroșnița, prin parohul lor Petru Z. Turcan mulțumesc următorilor donatori, cari au înzestrat st. biserică în cursul anului 1946, și anume:

1. Familiei Dlui *Cornel Banaduc*, măestru tăbăcar din Caransebeș, fiu al Petroșniței — care a donat sf. biserici 12 minee și 1 Apostol, legate în pânză, în va-loare de 1,000,000 lei.

2. Familiei *Nicolae Cristoi*, măestru tăbăcar din Caransebeșul Nou, tot fiu al Petroșniței, care a donat 2 prăznicare, frumos înrămate, în valoare de 500.000 lei.

3. Familiei parohului local *Petru Turcan*, care a donat 3 prăznicare cari lipseau în sf. biserică.

4. Credincioasei *Iconia Verca*, care înai bine de 10 ani grijește de facerea prescurilor pe seama sf. biserici.

Dumnezeu să primească rugăcunile făcute pentru sănătatea viilor din familie și să ierte păcatele morților pomeniți.

AVIZ. Rugăm C. Preoți care au primit un număr mai mare de calendare decât cel spe-cificat în adresa oficială, să comunice diferența Consiliului eparhial.

PARTEA OFICIALĂ

Ordin circular

Nr. 5269 B. 1946.

Ministerul Artelor, Comisiunea Monumen-telor istorice, cu adresa Nr. 1060/1946 din 18 Octomvrie ne comunică „Normele relative la inscripțiile noui ce se așează pe monumentele istorice” sunt următoarele:

„Având în vedere că inscripțiile zugrăvite sau cioplite în piatră, marmoră etc., care se așează în zilele noastre cu ocazia lucrărilor de restaurare sau alte împrejurări la diferitele mo-numente istorice din țară nu sunt întotdeauna fericite în ce privește: textul, forma literelor, locul și modul de fixare, etc. avem onoare a vă aduce la cunoștință că astfel de inscripții nu se pot așeza la nici un monument istoric fără prealabila aprobare a Comisiunii, căreia i se vor suspune: textul, proiectul de execuție, și un memoriu arătând scopul urmărit și dând toate precizările necesare din care să reiasă că în locul proiectat nu se află zugrăveli sau in-scripții vechi și că prin aceasta nu se aduce monumentului nici o stricăciune.

Ceea ce se aduce la cunoștința On. Ofici-ilor parohiale spre știre și conformare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 25 Octomvrie 1946.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Prot. Ic. Sifor R. G. Ancușa

Comunicat

No. 5271 E. 1946

În urma celor comunicate de Ministerul Cultelor cu adresa No. 50.338/946, Cuc. noștri preoți să îndrume enoriașii cari realizează veni-turi nedecarate, să le declare fiscului și să plă-tească impozitele legale, arătându-le că în acest fel și ei contribuie la acoperirea nevoilor colec-tivității în aceste vremuri grele și pline de lip-suri.

Caransebeș, la 12 Noemvrie 1946.

Consiliul eparhial